Věrná STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - Číslo 27—28. V Žatci dne 11. července 1947 Cena 4 Kčs.

Jar. Chudoba:

„SLIB VĚRNOSTI REPUBLICE"

Historickým a nezapomenutelným okamžikem pro všechny volyňské Čechy bude provždy den 13. červenec.

13. července 1943 byla barbarským a neslýchaným způsobem zničena Němci jedna z nejpokrokovějších a nejvyspělejších českých obcí na Volyni — Český Malín.

13. července 1944 jsme vzpomínali výročí této tragické události se zbraní v ruce před hranicemi vlasti, hotovi k pomstě za všechna násilí a křivdy na nás a na našem národě spáchané.

13. července 1945 již ve svobodné vlasti, po těžkém ale vítězném boji, jsme vzpomněli také všech kamarádů, kteří s námi nedošli.

13. července 1946 byly uspořádány v Žatci pietní oslavy a byl položen základní kámen k pomníku malínských mučedníků.

13. červenec 1947 bude pro nás symbolem dovršení historické spravedlnosti. Volyňští Češi, kteří se vrátili do vlasti ne jako marnotratní synové, ale jako její spoluosvoboditelé, složí do rukou zástupce vlády, ministra nár. obrany arm. gen. Ludvíka Svobody slib věrnosti republice československé.

V tomto aktu bude mnoho symbolického.

O věrnosti volyňských Čechů nemůže být pochybností. Tu dokázali skutky. O té svědčí nejvýmluvněji hroby a kříže, rozseté po cestě, po které šli.

O věrnosti a lásce volyň. Čechů ví nejlépe ten, koho vláda určila, aby náš slib přijal, ministr nár. obrany arm. gen. Ludvík Svoboda.

O věrnosti a lásce k národu a vlasti vol. Čechů — chápané ne teoreticky, ale v praxi každodenního života se přesvědčil a přesvědčí každý, kdo je dobře znal a kdo je chce poznat.

Ministr nár. obr. arm. gen. Ludvík Svoboda při poklepu na základní kámen pomníku malínským obětem 14. 7. 46 v Žatci.
Do jeho rukou složí vol. Češi 13. července t. r. v Žatci slib věrnosti republice.

Slib věrnosti republice bude manifestačním dovršením volyň. reemigrace, spontánním vyjádřením naší lásky k národu a vlasti, projevem našeho odhodlání žít a pracovat pro její lepší budoucnost tak, jak jsme pro ni trpěli, bojovali a krváceli.

Slib věrnosti republice, který složí volyňští Češi 13. července v Žatci, bude proto stejně zdůrazněním minulosti jako závazkem pro budoucnost. Bude důstojným vyjádřením pocitů radosti a štěstí nad návratem domů u vědomí velikých utrpení a obětí, kterými byl tento návrat vykoupen.

ČESKÝ MALÍN -

13. července 1946, ve 3. výročí tragedie Českého Malína na Volyni byly uspořádány v Žatci pietní oslavy, při kterých byl položen základní kámen pomníku k uctění památky umučených. Přinášíme dnes několik projevů, které byly při této příležitosti učiněny.

Projev ministra nár. obrany ke 3. výročí vyvraždění Českého Malína v Žatci 14. července 1946

Drazí spoluobčané, milí přátelé!

Den 13. července 1943 zůstane navždy zapsán nejen v historii volyňských Čechů, ale i v dějinách celého Slovanstva. Toho dne obklíčily hordy zvrhlých německých vojáků a esesmanů pokojnou a krásnou volyňskou obec Český Malín, jednu z nejvyspělejších a nejpokročilejších obcí na České Volyni. Nic netušící muže zahnali do kostela a do školy, ženy a děti do stodoly, kde je polili benzinem a tak celou obec do základů vypálili. Celkem zahynulo pod ranami surových Němců a v plamenech na 370 obětí, mužů, žen, mezi nimi i starci a děti. A tak jméno Českého Malína vstoupilo do historie světové války hned vedle jména Lidice, Ležáky a jiných vesnic a měst v okupovaných zemích, které se staly obětí nacistického teroru.

Lidice, Ležáky a Český Malín jsou symboly čistého lidství, pohaněného a zneuctěného surovým nacismem, symboly boje a odvěkých zápasů Slovanstva s útočným a surovým germánstvím, symboly vítězství dobra, svobody a života nad zlem, porobou a smrtí. Zločin, který spáchali germánští vrahové před třemi lety v Českém Malíně, zůstane navždy důkazem nejhlubšího úpadku německého lidu, jeho mravní otrlosti, podlosti a nelidského běsnění.

Ve vzpomínkové brožuře „Nezapomeneme — pomstíme", kterou čs. vojáci vydali na paměť obětí Českého Malína v Moskvě roku 1944, jsou napsána tato slova:

„Německý zločin v Českém Malíně nebude nikdy zapomenut, tak jako nebude nikdy zapomenuto na Lidice a Ležáky, na tisíce českých lidí, popravených německými katany, na desetitisíce jiných, umučených v koncentračných táborech. Přijde čas, kdy zástupy poutníků budou putovati k těmto třem svatým místům, aby se tu v tiché památce poklonily světlé památce mučedníků. Přijde čas, kdy i Lidice a Ležáky vstanou z popele, jako dnes vstává již Český Malín, a opět zde zazní česká řeč, vytryskne veselá česká píseň.

Leč dnes třeba říci: nechceme být již mučedníky! Chceme být mstiteli a bojovníky!"

Ten den odplaty a pomsty přišel, ani necelé dva roky po českomalínské tragedii.

Vítězná Rudá armáda spolu s ostatními spojenci porazila Německo na hlavu a svrhla navždy do propasti i zločinný nacistický režim. Zatím, co nad místem, kde stával Český Malín, zasvitlo opět slunko svobody, míru a života, zločinné a poražené Německo stojí na samém okraji zhouby a před soudem celého světa. Pravda a spravedlnost zvítězila. Věříme, že se Německu dostane spravedlivé odplaty za vše, čeho se dopustilo i za zločin, spáchaný před třemi lety v Českém Malíně!

Využívám této příležitosti, abych znovu ocenil skvělý podíl volyňských Čechů na našem osvobozovacím boji a jejich bojovou účast v čs. jednotkách v Sovětském svazu. Již památné bitvy u Sokolova se zúčastnilo 52 volyňských Čechů, z nichž 22 padlo.

Svou velikou a upřímnou lásku k Československé republice a čs. armádě v SSSR volyňští Čechové projevili zejména na jaře 1944, po osvobození Volyně Rudou armádou. Jakmile se dověděli, že po boku Rudé armády bojuje čs. jednotka, ihned přednesli nejvyšším sovětským úřadům prosbu, aby jim bylo dvoleno bojovati v čs. jednotkách. Brzy nato přicházejí na Volyň první jednotky 1. čs. brigády, aby provedly mobilisaci volyňských krajanů. Volyňští Čechové vstupovali s láskou a nadšením do naší armády. Přicházely k nám celé rodiny, muži i ženy. 35.000 volyňských Čechů dalo naší armádě na 12.000 vojáků. Mezi nimi bylo na 500 dívek a žen. Pomocí volyňských Čechů byl organisován 1. čs. armádní sbor v SSSR, kde měli vol. vojáci po určitou dobu převahu. Kromě toho poskytli volyňští Čechové naší armádě i velmi cennou pomoc materiální: několik set koní a kusů dobytka, obilí, mouku, povozy, psací stroje, knihy, hudební nástroje a pod.

Svou lásku a obětavost ke staré vlasti projevili volyňští Čechové v bojích na frontě. Už 14 dní po mobi-

Ministr nár. obrany arm. gen. Ludvík Svoboda v rozmluvě s pozůstalými z Českého Malína: ppor. J. A. Martinovským a jeho synem, příslušníky čs. zahr. arm., a sestrou Rejzkovou v Žatci 14. VII. 1946.

LIDICE VOLYŇSKÝCH ČECHŮ

Vladimír Vacke:

Mohyly

Je ticho kolem —
Měsíční noci zimomřivý chlad.
Tesknota lehla horou, vodou, dolem.
Chmurně se tyčí mohyl dlouhý řad.
Západní vítr nese poselství.
Vzdálené vlasti vzpomínky a zvěsti,
v šepotu větru měkce zašelestí
těm, kteří tady spí.
Modravým jasem moře zahoří,
vlast k rekům padlým vroucně hovoří.
S vámi jsem. Pro mne jste padli.
S vámi jsem, pro mne jste neuvadli,
dokud já v svém lidu budu žít,
mohylám vašim budu hovořit.
V mohylách spíte a přec jste neumřeli
v mohylách spíte a přece jste živí,
jste s národem a s vámi národ celý,
v mohylách spíte, holoubci mí siví.
Umlkl hovor — mohyly spí.
Mrtví čekají až čas zázrakem hne se,
až úzkosti přijde jednou poselství,
bohatýři vstanou
na první zavolanou
mohyla — Blaník — otevře se.

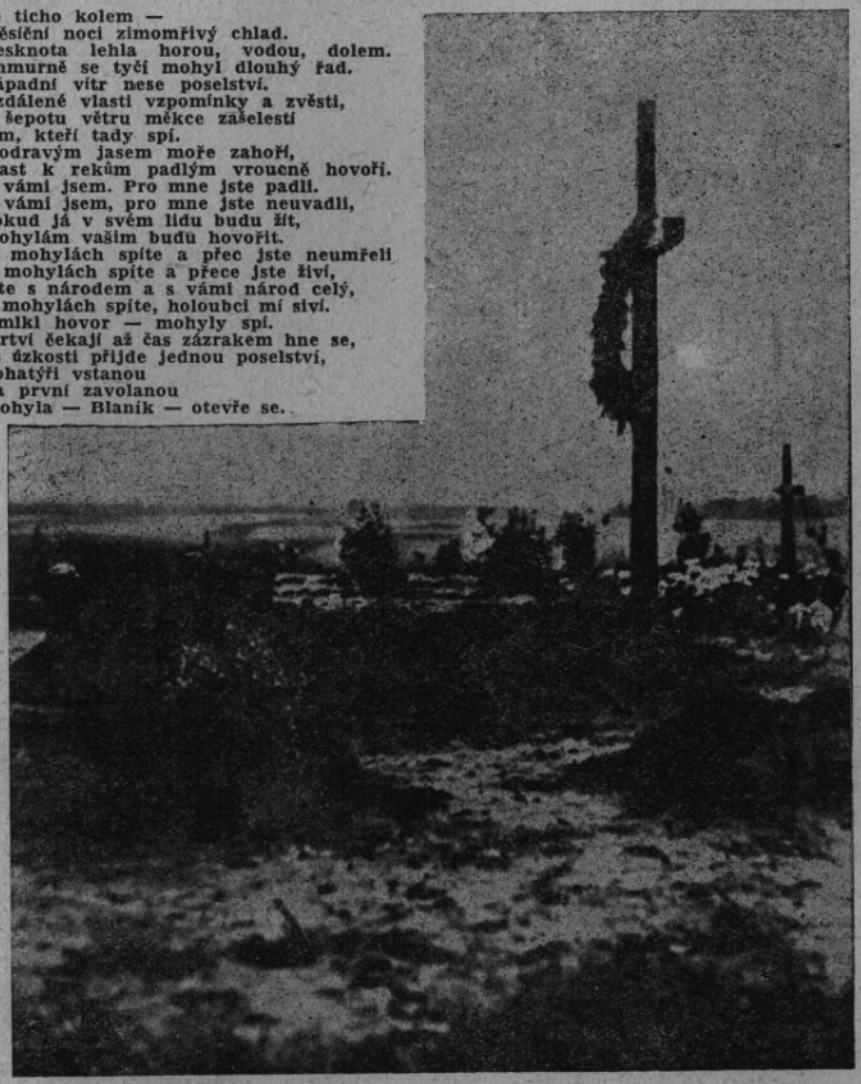

lisaci střílel první Volyňáci z minometů v bojích u osady Torčín tak výtečně, že se jim podařilo zmařit německý protiútok. Dostalo se jim zato pochvaly velitele armády. Na 350 jich vstoupilo do druhé paradesantní brigády. Prošli nejtěžšími a nejkrvavějšími boji na Dukle a zúčastnili se bojů o osvobození Slovenska i o Moravskou Ostravu.

V těchto krutých bojích vykrvácely stovky volyňských bojovníků, kteří nehledíce na oběti pobíjeli a vyháněli Němce z naší republiky. Ztratili na 1500 padlých mužů a žen a na 3500 jich bylo raněno, z nichž většina zůstala invalidy. Svou opravdovou lásku k Československé republice prokázali skutky a nejtěžšími obětmi a zasloužili se tak o naši svobodu a samostatnost. Zaslouží si proto uznání a vděčnosti všeho československého lidu.

Proto čs. vláda a náš československý lid tak upřímně a jednotně přivítal rozhodnutí volyňských Čechů, kteří projevili přání navrátit se do staré vlasti, do Československa. Přivítali jsme mezi sebou volyňské krajany ne jako cizí, ale jako své, jako spolubojovníky, kteří na svou starou vlast nikdy nezapomněli a i v nejtěžších chvílích jí zůstali věrni.

Vím, že na druhé straně radost volyňských bojovníků z návratu do Československa byla poněkud kalena nepřítomností jejich rodinných příslušníků. Dnes však již můžeme s radostí říci, že toto období nejistoty skončilo, neboť rodiny našich volyňských krajanů se již vracejí z SSSR. Vláda i lid republiky poskytne volyňským krajanům všechny potřebné podmínky, aby se v republice cítili dobře a šťastni a aby s námi společně budovali naši krásnou, svobodnou a nezávislou republiku Československou.

Jménem vlády a jménem čs. armády pozdravuji všechny přítomné co nejupřímněji, zejména naše statečné a obětavé volyňské krajany. Děkuji Vám za vše, čím jste k osvobození naší republiky přispěli i za Vaše veliké oběti, které jste pro naši společnou československou věc i pro věc celého Slovanstva přinesli.

Oběť, kterou přinesli Vaši stateční krajané a obyvatelé Českého Malína před třemi lety, nebyla marná. Z ní se zrodila a vyrostla naše svoboda, štěstí a lepší budoucnost. Památka Českého Malína a jména Vašich umučených krajanů zůstanou navždy symbolem velikého boje, který Česká Volyň a její lid v této válce přinesli.

Skláním se hluboce před jejich velikou obětí. Jménem vlády a čs. armády jim vzdávám čest a věčnou paměť. Přeji si upřímně, aby tento základní kámen k pomníku, věnovanému památce Českého Malína, zůstal nám všem i příštím generacím národa živým svědomím a připomínkou našich společných bojů, utrpení a vítězství, abychom v jednotě a spolupráci si zachovali svobodu a republiku, a udrželi svobodu a jednotu všech slovanských národů.

Škpt. Jan Zicha

předseda ONV v Žatci

Vážení přátelé!

Dovolte mi, abych jménem okresního národního výboru v Žatci se připojil k Vám, kteří položením základního kamene na pomník malínským obětem a svou účastí na této pietní oslavě chcete prokázat svou úctu k jejich velikému utrpení a své odhodlání bojovat za vše, zač oni trpěli a umírali.

Děkuji předem všem těm, kteří se zasloužili o uspořádání této oslavy a postavení základního kamene, děkuji jim za náš žatecký Žižkův okres, kterému se tak dostává trvalého symbolu za ten velký boj.

Nám všem je velmi dobře známo to hrozné barbarství německých katanů, kterým podobně jako u nás v Lidicích chtěli tam za Karpatami ztrestati a zdeptati naše rodné bratry, volyňské Čechy, krev z naší krve. Tento malý národ žil celá desítiletí čestně a pracovitě v kraji Lucka a Rovna a odolával statečně jakémukoliv nátlaku národnostnímu. Jednolitě odporoval šovinistickým snahám starého Polska, zachovávaje si vždy svůj český charakter. V malebných vesničkách, jakoby přesazených z rodných Čech, obklopených

úrodnými lány polí a chmelnic, udržoval pevně českého vlasteneckého ducha. S tímto obětavým vlastenectvím postavili se pak na odpor volyňští Češi germánskému útoku, aby tak byli předvojem boje, toho velikého boje našich bratrů Slovanů-Rusů. Třebaže malí počtem, vydrželi hrozný německý útlak. Jedna z nejkrásnějších volyňských obcí, Český Malín a jeho obyvatelé stali se obětí německé bestiality. Nechci oživovat ty smutné vzpomínky na tak strašné pohanské dílo. Stejně jako za Lidice, celý svět byl tehdy pobouřen, otřesen a raněn ve svých demokratických a lidských zásadách. Volyňští Češi tehdy snad překvapením strnuli, zaplakali, ale nezakolísali. Za jednu vesnici zdvihly se desítky jiných. Stejně jako spojenci a naši zahraniční vojáci letci útočili na německé tlupy s hesly: „To za Lidice!", „To za Ležáky!", stejně tak volyňští Češi po hromadném vstupu k čs. arm. sboru v SSSR s heslem „Nezapomeneme, pomstíme, to za Český Malín!" útočí proti germánským hordám na východě. Stávají se základem a pilířem naší čs. východní armády a v čele se svým milovaným gen. Svobodou nesou pochodeň vítězství přes Karpaty, Duklu, Malou Fatru až do Matičky Prahy. Cesta jejich jest vyšperkována hroby jejich kamarádů, nesmírnými obětmi a utrpením. Umírali a bojovali a trpěli s námi všemi jak na frontách, tak v jejich zázemí.

Kladli základy našemu státu v boji, kladou je i za míru. Po květnové revoluci přišli, aby rozmnožili řady průkopníků v našem pohraničí, aby bděli nad naší bezpečností. Teprve po splnění jejich vojenského úkolu je jim dovoleno, aby se mohli věnovat svému povolání. První v boji a utrpení, stávají se našimi spoluobčany a dostává se jim nového, mnohem těžšího úkolu, t. j. aby to, co pomáhali vybojovat, chránili a udrželi našim potomkům. Zanedlouho společně se svými rodinami budou pilíři našeho okresu, hlavně našeho venkova. Jsme hrdi na to, že mezi námi jsou hrdinové bojů Rudé armády, zapsáni jejich krví do historie našeho státu. Budeme se snažit náš společný život vytvořit na základně spolupráce, lásky k bližnímu a lásky k vlasti.

Musíme si však býti vědomi, že žijeme ve velmi důležitém území pro obranu státu. V těchto prostorech byly stavěny pevnosti z ocele a cementu, ale v zádech jejich byl koukol národa, semeniště vší špatnosti, který zapříčinil naši národní katastrofu. Dnes v tomto prostoru musíme vybudovat a budujeme pevnosti jiné, pevnosti z upřímných a odhodlaných českých srdcí. Proto zbavujeme se toho koukolu, proto musíme v brzké době provésti odsun Němců a vytvořit z tohoto kraje hráz moderních Chodů. Vím, že tím na Vás je kladen velký úkol. Vím, že svou práci musíte zdvoj- i ztrojnásobit. Věřím však, že za vzájemné dohody to rádi uděláte. Prosím Vás, abyste ještě chvíli nesli ten kříž obětí a starostí, způsobený hlavně odloučeností od Vašich rodin. Vydržte býti silnými, jednotnými a poctivými vojáky svého obdivovaného velitele generála Svobody a staňte se tak průkopníky nového života v našem pohraničí. Při památce těch velkých malínských mučedníků Vás o to prosím a při ní Vám též slibuji plnou naši pomoc, podporu a spolupráci. Ten základní kámen pomníku Vašich padlých spoluobčanů budiž pak zpovědnicí našeho národního svědomí. U něho slibujme si věrnost a spolehlivost, tam vyprávějme našim dětem o těch velkých bojích a obětech pro svobodu národa, tam učme je být vlastenci a neohroženými obránci naší samostatnosti. Tak učiníme zadost našim závazkům, nejen těm malínským trpitelům, ale i našim potomkům a milionům těch, kteří v celém světě padli a trpěli pro veliké vítězství demokracie.

Pak klidně můžeme poslat v našich duších pozdravy úcty a obdivu těm, kteří tam u Malína, Dukly a jinde leží, jak zákony kázaly jim.

František Malát

předseda MNV v Žatci

V zastoupení národního výboru staroslavného husitského města Žatce vzpomínám s Vámi třiletého výročí vyvraždění a vypálení Českého Malína. Město Žatec a jeho obyvatelstvo připojuje se spontánně k pietní oslavě pořádané Svazem Čechů z Volyně. Vzpomínáme dnes s Vámi v Žatci i v celé naší republice oněch mučedníků, které brutální německý fašismus povraždil 13. července 1943. Stejně tak jako u Vás na Volyni, počínal si německý běs u nás v našich Lidicích. Celý kulturní svět s odporem a opovržením přijímal tyto děsivé zprávy o zničení našich obcí. Naši umučení hrdinové zemřeli, abychom my mohli žíti. Jejich oběť nebyla marnou. Prozřetelnost, které se vždy dovolávali němečtí násilníci, rozhodla spravedlivě. Trest zasloužený je neminul. Boží mlýny melou pomalu, ale spravedlivě. I zde zvítězila pravda a spravedlnost. Lidičtí i malínští mučedníci zůstanou navždy v našich myslích i v myslích našich potomků. Budeme vždy v den výročí u jejich pomníku zde v Žatci a s námi celý český národ pietně vzpomínat jejich nehynoucí památky a veliké oběti, kterou přinesli v boji našeho lidu za osvobození. Město Žatec je povděčno tomu, že pomník padlým malínským mučedníkům je zde u nás a já dovoluji si jménem národního výboru v Žatci ujistiti Svaz Čechů z Volyně, že budeme s obzvláštní péčí střežiti pomník, aby dalším pokolením byl vždy připomínkou, jak museli otcové bojovati a umírati, aby český národ zůstal věčný. Volyňští Čechové, kteří daleko žili od vlasti, udrželi si svůj rodný český jazyk a potvrdili tak starou pravdu, že Čech svůj národ nezradí. Je dojemné slyšet, jak volyňští Češi žili ve svých obcích na Volyni. Jak těžce nesli zprávy o obsazení českých zemí německými vetřelci. Svůj život na Volyni žili česky a vždy vzpomínali své staré vlasti. Zakládali české školy, četli české knihy a duchovně byli vždy s námi. Volyňské Čechy jsme rádi viděli v osvobozené vlasti a máme je rádi mezi sebou. Stejně s nimi dnes želíme našich mučedníků, kteří nás semkli ve společné bolesti v pevný a nerozborný šik, který své všecky síly zaměří pro blaho lidu a pro výstavbu naší drahé republiky Československé.

Dr Frant. Karas

Ke 3. výročí tragedie Českého Malína

Za poslední válečné vichřice uvědomili jsme si znovu, že všechno velké se rodí z utrpení a lásky — ne z rozkoše a nenávisti.

Pravdivost této these dokazuje vrchovatou měrou osud naší větve na Volyni, protože tato ratolístka našeho národa prošla těžšími zkouškami než lid v staré vlasti. V době, kdy bratří v domovině tvořili kulturně i politicky vyspělý celek, zápasili hospodářští emigranti na východě s drsnou přírodou, než změnili nevzdělané kraje v úrodné nivy. A když měli sklízeti po 20 letech plně ovoce své práce, vyvstalo najednou nebezpečí, že ztratí pracně nabytý majetek. Osudu ztroskotanců vyhnuli se volyňští Čechové jen tím, že se přizpůsobili poměrům v někdejší carské říši.

Uplynulo dalších 20 roků a přišla světová válka, metla boží. Několikráte se přehnala územím Volyně se svou ničivou silou, spalujíc obyvatelstvu obydlí i úrodu a kosíc životy mladých lidí. Po ukončení prvního světového zápasu chtějí rozhodovat o volyňských Češích noví páni, kteří se vůbec nestarají o kulturní život našich krajanů. Jenže uvědomělý a poměrně zámožný lid si pomohl z vlastních prostředků, používaje jen nepatrnou měrou podpory ze staré vlasti, takže vzbuzoval nesmírný obdiv nás, věrných přátel a krajanských pracovníků, kteří jsme na Volyň zajížděli a tamním činitelům v jejich ušlechtilém úsilí pomáhali.

Když však tato menšina po každé stránce vyspěla a začala vydávati první bohaté květy, jsouc svému okolí vzorem a staré vlasti československé chloubou, vypukla druhá světová válka, daleko hroznější té, která řádila před čtvrt stoletím. Zde jsme u křížové cesty lidu na Ukrajině a u kalvarie obyvatel Českého Malína, jedné z nejvyspělejších a nejuvědomělejších našich obcí na Volyni, jak jsem ji poznal za svého cestování po Volyni roku 1934. Popisovati její zhoubu je úkol těžký a nesmírně bolestný, vždyť tu byl ve velkém vyhlazován náš rod...

Představte si kvetoucí Lidice a jejich zkázu a obměňte v duchu dobu i počet obětí. Tragedie malínská odehrála se asi 13 měsíců po lidické: 13. července 1943 a měli na ní podíl vedle nacistických zločinců vyvrhelové různých národností, žijících na Volyni. Jenže nic na světě není uta-

jeno zraku božímu a skoro vždy také oku některého člověka. I zde v Malíně máme svědky nacistické bestiality: několik lidí, kteří se zachránili z hořícího pekla. Jeden z nich, Josef Martinovský, vypsal kroniku Českého Malína a chtěje pomstít smrt své drahé ženy a dcerušky, umučených s ostatními malínskými, vstoupil se 16letým synem do čs. brigády. Jeho hluboce jímavá a přitom prostičká kniha zaznamenává celou hrůzu zvrhlých činů, jejichž součet činí vedle ohromných hmotných škod 370 českých duší.

Chtěli nás pozabíjet, ale nepodařilo se to, chtěli nás vyhubit, avšak Bůh to nedopustil. Z malínských mužů objevilo se 39 mstitelů v čs. brigádě a takřka všichni zůstali na živu.

Dnes, v třetí výročí tragického konce Malína, uvědomujeme si znovu, že je nutno připomínat sobě i budoucím memento dějin, označující varujícím ukazováčkem: Pozor před odvěkým německým nepřítelem!

Proti loňskému roku nebylo nám letos dobře možno zúčastniti se — byť malou delegací — vzpomínky na velké mrtvé, která byla uspořádána daleko na východě, kde stával Český Malín. Činíme tak tedy zde, v středisku reemigrantů z Volyně, hrdinů slavné Svobodovy armády, vzpomínajíce těch našich věrných duší: hrdinných českých mužů, dobrých žen, maminek i krásných malínských dětí s velkýma, upřímnýma očima, které podle líčení svědků přes propukající strach stále věřily, že jim nebude ublíženo.

Po Lidicích a Ležákách je tu Český Malín jako věčný vykřičník, varující před němectvím, ale zároveň jako třetí krvavý květ, zničený s několika drobnějšími kvítky barbarskou nohou — květ, vyrostlý ve velké zahradě slovanského bratra. A tak jako nelze oddělit od národa větve, žijící v cizině, tak nelze odlučovat od Lidic a Ležáků, dvou nesmrtelných českých obcí, stejně nesmrtelný Český Malín.

Co znamená Malín pro hrdiny z Volyně a jejich rodiny, nebylo ani třeba připomínat, ale dovolil jsem si říci několik slov o jeho významu našim přátelům a hostům, kteří se sešli s námi, aby uctili památku těch, kdož z nás byli nejlepší, protože zpečetili svou příslušnost k národu nejdražší obětí, obětí života. Byla to oběť Bohu i lidem tím milejší, že ji přinesla odnož našeho národa, žijící daleko od vlasti jako ratolest věčně živá, neusýchající a věrná. Proto si volyňští Čechové zasluhují tím větší lásky a jejich dosavadní i budoucí reemigranti mezi námi tím větší vděčnosti. Toho by si měly býti vědomy nejen naše úřady, nýbrž celá široká veřejnost. Pomník, který bude postaven na žateckém hřbitově a k němuž byl dnes položen základní kámen, bude věčnou připomínkou dluhu, který má stará vlast vůči svým dětem, rozvátým po celém božím světě, rozptýleným, ale národu neztraceným.

HELENA LEFLEROVÁ
předsedkyně MNV v Lidicích:

Celá naše historie vypráví o staletém utrpení a stálém utiskování naší země a lidu od svých sousedů Němců. Pamatujeme si dobře na hrůzu, kterou jsme prožívali již ve školních lavicích při hodinách dějepisu. Poprava 21 českých pánů! A dnes vidíme, že se historie opakuje stále rychlejším tempem a větší krutostí. První světová válka přinesla mnoho obětí na lidských životech. Doba poválečná vyžádala si ještě mnoho utrpení, hladu a bídy. A přece Šrámkova harfa i tentokráte ještě lhala. Přišla válka, která svou krutostí předstihla všechny ostatní a která zanechala hluboké, bolestné jizvy v našich srdcích.

Český Malín, Lidice volyňských Čechů. Ano. Když čteme historii Českého Malína a Lidic, není v nich velkých rozdílů co do krutosti a bestiality nacistických vrahů. Vesničky, které vznikaly desítky let, Český Malín, jenž se stal útočištěm českých lidí toužících po půdě. Přestože ukrajinská země nebyla jejich mateřskou zemí, přestože se dívali všichni na ně jako na vetřelce, malínští obyvatelé ukázali svou prací, že nejsou vetřelci a že umějí pracovat. Prošli s ukrajinským lidem všechen útisk carského Ruska a národnostním bojem proti porušťování. Českým Malínem prošla krutě první světová válka, v roce 1915 vypudili Němci a Maďaři malínské obyvatele za pustého lhaní z Malína, kteří se vracejí zpátky až po třech letech do zničené vesnice pod panství Poláků, a je nutno znovu budovat.

Lidé se začali radovat, žít — a znovu Mnichov!

Zdá se mi, jako bych mluvila o Lidicích, když říkám, že Český Malín byl napaden, bezbrannní obyvatelé přelháni a vyhnáni ze svých domovů, všechny ženy, mužové a děti postříleny. Lidické ženy byly odvezeny do koncentračního tábora a dnes po návratu stojí tu s prázdnou náručí samy, bez mužů a domovů. Mužové odpočívají věčný sen v rozvalinách Lidic, děti bloudí kdesi světem. Ano, lidičtí mužové tak jako malínští jsou věčnými strážci pustiny svých domovů.

Věřím, že jsme se přece pro něco vrátily, že snad jsme poslány, abychom Vám mohly říci za ty, které umlčila nacistická ruka vraha, za všechny ty, kteří se nevrátili a nemohou dnes mluvit, za ty, kteří dali své životy, abychom my mohli žít. Obyvatelé Malína mají již věčný klid. České lípy zpívají jim i tam na Volyni píseň o svobodě. Nedejte zahynouti jejich památce. Pamatujte, že těm, kteří s Vámi nedošli, musíte klásti účty své práce, za ty musíte nést prapor práce a ideálů, který jim vypadl z ruky.

Vlastní země Vás zavolala. Jste opět pány na rodné hroudě. Tím stali jsme se všichni svědky velkých politických a hospodářských přerodů. Jsme svědky velké odpovědné doby. Budujeme republiku, tvoříme budoucnost příštím pokolením. A na každém z nás záleží, abychom ji postavili dobře, na správných základech, aby nebylo více válek, bídy a utrpení. Musíme každý stát poctivě na svých místech, musíme všichni poctivě pracovat pro náš drahý národ, jehož vykoupení stálo tolik nejdražší krve. Malé oběti, které musíme v běžném obyčejném životě podstupovat, ty sebedůležitější jsou nepatrné proti obětem našich nejlepších a nejdražších lidí. Musíme i dnes podstupovat oběti, musíme jíti dál, aby příští pokolení, naše děti nemusely ten poklad svobody, který máme nyní v rukou, již nikdy vykupovati svou krví. Aby je již nikdy nestihl osud Mnichova a jeho následků Lidic, Ležáků a Českého Malína a tisíce denních poprav našich nejlepších lidí. To slibujeme!

J. A. Martinovský
pozůstalý z Čes. Malína:

Ke 3. výročí tragedie Českého Malína

Vzpomínáme dnes 3. výročí vyvraždění obyvatelstva Českého Malína Němci, vzpomínáme obětí, jež před třemi lety zahynuly v Českém Malíně na Volyni pod rukou německých barbarů, těch samých, kteří tehdy ještě vraždili po celé Evropě. Připomínáme zločin, který spáchali Němci v Českém Malíně a jež se stal vedle Lidic a Ležáků další krvavou obětí Hitlerovou. Spolu s Lidicemi a Ležáky stal se Český Malín symbolem nacistické hrůzovlády, symbolem nacistických vražd a zločinů, symbolem bezpráví a nerespektování těch nejzákladnějších lidských práv. Jedním z nejhrůznějších památníků německé zvrhlé surovosti a bezpráví je také zločin v Českém Malíně. Česká volyňská menšina musela krvelačnému německému zvířeti dáti také svoji daň krve. Byly to oběti Českého Malína, které jako první pohltila krvavá past Hitlerova režimu na Ukrajině. Za Českým Malínem přichází Michna-Sergijevka, kde Němci také vyvraždili několik desítek našich krajanů od nemluvňátek počínaje. A k těmto obětem se řadí ještě oběti zavlečené Němci na práci, do koncentračních táborů a žalářů. Zločin, spáchaný Němci na bezbranném obyvatelstvu Českého Malína, svědčí o bezectnosti a zlotřilosti nacistického režimu, píše svou krví žalobu proti celému německému národu a volá ke všem českým lidem

nezapomínejte!

Český Malín byl založen v roce osmnáct set sedmdesát českými lidmi vystěhovalci z okresu lounského, žateckého a rakovnického. Postavilo tuto osadu několik desítek rodin, jež se přistěhovaly zejména z Domoušic, Solopysk, Pnětluk a jiných obcí. Přistěhovalci se osídlili v sousedství ukrajinského Malína, dříve Volyňské gubernije, nyní Rovenská oblast. Tehdy to nebyla osada, byly to vlastně nemnohé dřevěné chaty, neobdělaná pole a husté lesy kolem nich.

Léta ubíhala, střídaly se generace, přibývalo obyvatel a zároveň rostl a povznášel se Český Malín. Před první světovou válkou byla to již úhledná, kvetoucí osada, jež se v mnohém podobala obcím zde ve vlasti. Čisté, rovné ulice, zděné, obílené domky, kvetoucí zahrádky a ovocné sady kolem, pěkná zděná škola, hasičské skladiště a kolem Malína dobře obdělávaná pole a chmelnice. Mnoho úmorné práce a úsilí vložili naši dědové do své vísky. Proto jsme si ji tak velice vážili a milovali ten nový domov, tu svoji milou vísku z krve, potu a poctivé práce vystavěnou. Nezapomínali jsme však na starou vlast, snažili se udržeti svůj český jazyk, kulturu a národní uvědomění přes všechny překážky a nástrahy, jež se nám v hojné míře v cizině naskytovaly. Mateřská řeč se přenášela od pokolení do pokolení v rodinách. Největší naší starostí byla péče o školu, v níž český učitel podporoval naše snahy, udržeti si svůj jazyk a národnost. Založili jsme jedni z prvních Kolo české matice školské, již v roce devatenáct set dvacet tři, ihned po ustavení této organisace v Lucku na Volyni, založili jsme knihovnu, jež čítala několik set svazků dobrých knih, měli jsme svoji hudbu, divadelní spolek, pěvecký kroužek, sbor dobrovolných hasičů — to vše nás sdružovalo a sjednocovalo.

Takový byl náš Český Malín kulturní a národně uvědomělá vesnice se svými starostmi a radostmi, takový český kousek země v cizině, jehož obyvatelé žili společnými myšlenkami s ostatním českým lidem na Volyni a ve vlasti.

Osudného třináctého července devatenáct set čtyřicet tři zůstala z Českého Malína hromada dýmajících ssutin a pod nimi zůstatky malínských obyvatelů. Třináctého července devatenáct set čtyřicet tři zahynulo v Českém Malíně tři sta sedmdesát čtyři obyvatelů české národnosti. Děj, jež se odehrál před třemi lety v Malíně, je tak strašný, že bychom těžko našli porovnání někde v nejzazších dobách starověku, kdy snad lidé ještě ani lidmi nebyli. Zde však vraždili Němci, jež se před celým světem vychloubali, že jsou nositeli kultury a civilisace. Tím větší je jejich vina a odpovědnost. Celé hřbitovy popravených, tisíce povražděných nevinných dětí, žen a starců, sta vypálených dědin — to byla ta jejich německá kultura. Zničili nám Lidice a Ležáky, sežehli a vyvraždili Český Malín. Nic se nemění na tom, že Lidice a Ležáky jsou v Československu a Český Malín na Ukrajině. Zde i tam tekla česká, slovanská krev. Jsou to zločiny, jež týž zločinec s týmiž úmysly spáchal na jednom národě. Malínští byli povražděni proto, že byli Čechy a Slovany a že drželi se svými bratry tam doma ve vlasti.

Němci nepotřebují k provedení svých zločinů závažných příčin; jim stačí, že ničí životy Slovanů, ať tito žijí ve své vlasti nebo v cizině. V tom je jediné vysvětlení vypálení celé vesnice a zavraždění čtyř set jejich obyvatel, neboť žádnými válečnými pravidly a nejkrutějšími zákony nedá se ospravedlniti bestiální vražda bezbranných lidí, tím méně se dá ospravedlniti vraždění nevinných žen a dětí, jež Němci v Malíně napichovali na bodáky a házeli do ohně.

V první výročí zničení Českého Malína celá česká Volyň, díky osvobození slavnou Rudou armádou, uctila památku malínských mučedníků. V den prvního a druhého výročí byla poslána ke společné mohyle v Českém Malíně vojenská delegace. — Dnes v třetí výročí tragedie Malína my, kterým osud dopřál vrátiti se do vlasti, vzpomínáme zde malínských mučedníků, vzpomínáme všech těch bratří, kteří za vlast položili své životy na stráních Karpatských hor.

V den prvního výročí malínské tragedie my už jako vojáci na místě hrozného činu jsme slíbili, že neustaneme v boji, pokud neodčiníme všechno zlo, jež Němci napáchali na našem národě, neustaneme v boji, pokud si nedobudeme svobody. Slib svůj jsme splnili. Nyní slibujeme, že budeme státi na stráži tak těžce dobyté, tolika obětmi vykoupené svobody, že se celým srdcem srazíme druh k druhu, Němcům vždy a všude budeme dávat na vědomí, že za životy nevinně povražděných žen a dětí, za krev a slzy je odpovědný každý z nich.

Výkřik hrůzy, jež se rozlehl třináctého července devatenáct set čtyřicet tři nad mírnou dědinou, výkřik vražděných nevinných dětí a žen byl a je nám výstrahou všem, pro všechny časy.

Toho si buďme vždy pamětlivi, vždy, kdy se střetneme s Němci, a komu by přece jen měklo srdce, nechť si vzpomene na Malín, Ležáky, Lidice!

V Malíně všude, kde umírali malínští mučedníci, jsou postaveny kříže. Na společném hrobě na malínském hřbitůvku, kde jsou pochovány pozůstatky malínských obětí, je vztyčen vysoký, dřevěný kříž. Přislíbili jsme si, že postavíme našim mučedníkům důstojný pomník na věčnou památku a pro svědectví budoucím generacím. Bude věčně mluvit o hrozném zločinu a usvědčovat z něho národ, jež tento zločin spáchal.

Malín umíral mučednicky, umíral z vůle německých banditů, za to, že náležel k jiné rase, jiné národnosti. K národnosti, jež má svou kulturu, vědu a humanitu.

Krev obětí Českého Malína splynula s krví Lidic a Ležáků a krví nesčetných obětí našeho národa v jeden potok, jež strhl okovy našeho otroctví a přinesl nám svobodu. My žijeme — oni odešli, zemřeli za nás, proto nesmíme jich zapomenouti a také nikdy nezapomeneme!

BOHATÝŘI

Země se chvěje, vesnice hoří,
vrah vráží světu do srdce nůž,
země se svíjí, města se boří,
půl světa bestií chabě se koří,
zatím co k muži řadí se muž.
Nad vlastí v dálce vražda se vzteká.
Slyšíš, jak volá o pomoc?
Na tebe, hochu, na tebe čeká,
pamatuj, bývala sladká a měkká,
dnes na ní leží vrahů moc.
I tebe strh ďábel do objetí,
i kolem tebe prošel zmar.
Z Malína trosky, mrtvoly dětí,
krev srdcí drahých tvou zlobu světí,
i ty se jdeš pomstít za požár.
Vstal bohatýr a dlaní oči stíní,
na západ hleděl, do hor, do rovin,
tisíce reků vstalo na Volyni,
sevřeli pěsti, bili hnědou svinĭ
za Lidice, Prahu, za Malín.

Po boku bratří šli krvavou drahou,
vedla je láska stejně jako hněv,
jich urá znělo jako jejich zpěv,
krváceli za matku zemi drahou,
duše se nesly nad Vltavou i Prahou.
Šel ženich za nevěstou...
Kolik jich padlo zkrvácenou cestou,
kolik jich bratří cestou pohřbili?
Nedošli domů, padli v boji,
v rovinách, horách mohutně stojí
mohyly.
Živí však došli. — Došli se zpěvem.
Srdce okouzlena
padla na kolena,
rty líbaly rodnou drahou zem.
Živí jsou doma a mrtví spí.
Rekové v žití, rekové v boji,
se zemí rodnou navždy se pojí —
mrtvých i živých bratrství.

Vladimír Vacke.

Z pietních oslav výročí Č. Malína na Volyni

(K čtvrtému výročí zničení Českého Malína)

Jiří Rébl-Volyňský:

MALÍNSKÁ TRYZNA

Malíne můj, v tvou minulost se dívám,
do sadu tvého nejšťastnějších chvil,
když rostl, vzkvétal, mohutněl a žil...
O těchto chvílích přečasto já snívám,
o růžích sadu tvého písně zpívám,
neb vůni jejich mnohokrát jsem pil.

Tvé růže rozkvétaly barvou purpurovou
a Volyň zdobil skvostný jejich nach.
Tys býval zřídlem vlasteneckých snah,
kolébkou češství pevnou, pokrokovou,
jež kolébala lid tvůj pro ideu novou
a zářila pro jiné v cizích tmách.

Leč osudnou se krása tvoje stala,
nápadným stal se růží skvostných nach
a ruce krvavé vrah po nich vztáh...
Za řevu pušek krásy sadu plály,
v kotoučích dýmu růže umíraly
a život mizel v nebes hlubinách.

Hynul náš krásný Malín ve plamení,
růžíček šepot ubil vrahů řev,
na líčkách poupat škvařila se krev
a nezůstal zde kámen na kamení,
jen černaly se růže upáleny
a proháněl se sadem smrti zjev.

Ničivý oheň pohřbil krásy sadu,
žár pohltil překrásných růží květ...
Však nezaslepil krutostí vrah svět
a nezastřel svým klamem krutou zradu;
zůstaly ostny z zničeného sadu
a měnily se v pomsty bajonet.

Podivný vítr zavál od východu,
rozdmýchal z popelnišť mohutnou zář,
sršivý oheň metal vrahům v tvář
a vrhal ostny ostře naježené
na roty vrahů reky poražené,
že prchat musel v hanbě krutý žhář.

Žár jisker pomsty po Volyni celé
se nesl uragánem jako blesk,
zaduněl krajem hrozných zbraní třesk,
v boj řítily se roty, pluky smělé
volyňských Čechů se Svobodou v čele
a v pokřik válečný se změnil stesk.

Vítězná salva od Torčína hřměla,
a ku Dukle se nesla jako hrom
nesčetná mračna ostnů na průlom.
„Za Malín český!" rachotila děla.
„Za Malín český!" minometka hřměla.
„Za Malín český!" hučel každý strom.

„Za bratry naše!" hřmělo z hrdel reků.
„Za mrtvé růže! Za smrt třikrát smrt!
Bij, rubej, střílej, řež a drť!"
A oheň pomsty, nenávisti, vzteku
vetřelce drtil, ničil na útěku
a hněti síly jeho na padrť.

Ten plamen pomsty, větrem rozdmýchaný,
jež v srdcích reků rozžal pomsty hněv,
prolitou krví, z růží setřel krev
a v srdcích našich vzpučel lásky květem,
jež do vínku vložíme našim dětem,
by životem je stále provázel.

Mohyla velká po Malíně zbyla,
s trnovým věncem nad ní stojí kříž.
Překrásných růží nikde neuzříš...
Však v srdcích našich upomínka živá
se stále víc a více rozhořívá
a s Malínem nás pojí blíž a blíž.

Malíne můj, v tvou minulost se dívám,
v poslední hrůzyplné tvoje dny,
v prst mohyly, kde mrtvé růže dlí
a nízko skláním s Volyňáky hlavu
před památkou tvých umučených davů,
jež v mohýle pod temným křížem tlí...

V Podbořanech 1. VII. 1947.

Zkáza Malína

Z kroniky Českého Malína od J. A. Martinovského.

Proč byl Malín vyvražděn a zničen? Co bylo příčinou jeho zkázy?

Na tyto otázky je těžko odpovědět. Zde neplatí žádná logika. Proto se klame každý, kdo by hledal hmatatelné odůvodnění tohoto strašného masakru. Němci nepotřebují k provední svých zločinů závažných příčin. Jim stačí, že ničí životy Slovanů

Proto je jisté, že vraždu v Malíně připravovali daleko před jejím provedením s celou důkladností někde v temných zdech gestapa. Vražda v Malíně po tolika jiných podobných vraždách po celé Ukrajině i na Volyni byla pouze provedením jednoho odstavce z plánu, který měl pomoci Němcům k nadvládě nad ostatními národy. Byl to plán ďábelský, který měl být uskutečněn za každou cenu. Po zničení bezpočetných ukrajinských a polských vesnic na Volyni bylo jasné, že Němci nenechají dlouho na pokoji ani české vesnice a že některou anebo několik jich vyvraždí. To se potvrzuje také tím, že současně s Malínem měla býti vyvražděna i jiná česká vesnice Moskovština, 7 km od Malína, a jen šťastnou náhodou unikla zkáze. Je také možné, že Němci vykonání ortelu nad Moskovštinou pouze odložili. Česká veřejnost měla být tímto způsobem zastrašena, aby se stala poslušnou vykonavatelkou německých pokynů a také aby se znepřátelila s Ukrajinci a Poláky, neboť odpadlíci těchto národů se účastnili vraždění Čechů v Malíně.

Že Němci připravují nějaké „překvapení" pro ostrožecký okres, bylo možno usoudit z toho, že vládce okresu Fridrich Vogel dva týdny před malínskou vraždou opustil Ostrožec, zlikvidovav tam svůj úřad i ukrajinskou okresní správu. Ostrožecký okres zůstal bez vlády, patrně proto, aby se Němcům lehčeji odůvodňovaly jejich vraždy. Ostrožecký Pilát si již napřed umýval ruce. Obyvatelstvo tušilo nebezpečí, ale co mělo dělat?

Co mohl dělati Malín jiného, když 13. července po dvoudenním dešti vysvitlo ráno slunce a bohatá úroda zvala k práci, než se dát do své denní práce? Proto ráno onoho dne konali Malínští poslední přípravy ke žním, netušice, že začátek krvavých žní pro Čechy na Volyni učiní Němci...

Klidně se naklepávaly kosy, připravovaly žací stroje, ostřily srpy a vykonávaly jiné nutné drobnosti, aby vše šlo dobře, až se začne sekat obilí.

Malínští netušili, že jsou již jiní „ženci", aby provedli svou krvavou žeň právě na Malíně.

Netušili a nevěřili, že tvorové, říkající si lidé, mohou zabíjet tak zvířecky. Zde se také ukázala příslovečná nordická lež. Nejdříve se oběť uchlácholí, uspává se její pozornost — a pak se ničí. Nejdříve se rozesílají obcím příkazy s upozorněním, že pouze obyvatelstvo, utíkající z vesnic před Němci, bude považováno za nepřátelské a podle toho s ním bude nakládáno, ujišťuje se, že kdo vykonal všechny dodávky, může spokojeně pracovat, zvláště ty rodiny, anebo celé obce, z kterých se nikdo nepohřešuje. Pak se obklíčí vyhlédnutá vesnice, obyvatelstvo se uchlácholí, že se zase všichni vrátí do svých domovů. A když již všechny sehnali a spočítali, ověřili podle svých záznamů, že nikdo nechybí, vrhají jim do tváře nadávky a obviňují je z banditství! I ta nemluvňátka, co klidně spí u prsu matky, i děti, jež se drží matčiných sukní, třesouce se jako listí úžasem, i dívky zavěsivše se s matkami v rameni, dívající se s hrůzou a nepochopením do namířených revolverových hlavní svýma krásnýma, důvěřivýma očima, které věří do posledního okamžiku v právo a spravedlnost, i dědové, opírající se o hůl, i stařenky, jež třímají ranečky s jídlem, které ve své zkušené životní prozíravosti vzaly s sebou — všichni naráz jsou banditi! Proč? To žádný neví a žádný se nedozví, neboť není výslechu ani líčení před vykonáním hrozného rozsudku.

13. červenec 1943 byl posledním dnem Českého Malína. Němci přitáhli ještě večer 12. července do okolních vsí, ale nikdo nemohl vědět, co zamýšlejí, a proto také nikdo nemohl být včas varován. 13. července zrána, po dvoudenním svátku — 11. července byla neděle, 12. července zase pravoslavný svátek Petra a Pavla — se Malín klidně připravoval k práci. V kovárnách bušila kladiva, daleko bylo slyšet odstředivku mlékárny, kouř z mlýna oznamoval, že se i tu začne pracovat. Starý Žrout, zkušený strojník, si prohlížel zamilovaným okem zase jednou svého „koně", jak říkával svému stroji, a konal poslední přípravy, aby uvedl do chodu mlýn. „Namažte kliku", řekl svému pomocníkovi, „a pojedem". Vtom přiběhl kdosi ze mlýna a vykřikl: „Pane Žroute, uzavřete motorovnu a jděte domů. Mlýn pracovat nebude, do vsi táhne nějaké vojsko. Snad to jsou Němci. Mlýn jsme již zamkli a nikdo tam není. Všichni šli domů." Starý pracovník pečlivě uzavřel pec, otřel ještě prach se stroje, jako by jej hladil a loučil s s ním, zamkl motorovnu a klidně, nespěchaje, ubíral se k domovu... Naposled!

Mezitím se po celém Malíně bleskurychle rozletěla zpráva, že skutečně jakési vojsko táhne ke vsi. Byli to opravdu Němci, uniformovaní, vyšňoření němečtí gestapáci, kteří si přibrali na pomoc německé vojáky z posádky Lucka a Rovna. Přijeli v podvečer na 30 nebo 35 velkých nákladních autech, jež ponechali 5 km od Malína, a k Malínu šli pěšky. Měli také několik motorek, bezpochyby spojek, a osobních aut s veliteli. Těsně před příchodem Němců šli anebo jeli Malínem Ukrajinci, utíkající před nimi. Hloučky malínských občanů, netušících nic dobrého, se tu a tam radily, co mají dělat. Žádný nepociťoval zvláštní viny. Starší uklidňovali a radili všem zůstati doma. Vždyť to bude jen nějaký výslech nebo prohlídka a když se ukáže, že všichni obyvatelé jsou doma, nic se nám nemůže stát, přece byla o tom úřední oznámení.

A tak všichni Malínští zůstali svorně ve svých domovech, každý si řekl: co všem, to i mně! Němci se svou důkladností a pečlivostí postavili hlídky s kulomety u všech křižovatek a pěšinek a nikoho nepustili z vesnice. Do vesnice každého. Když Malín obklíčili a byli si jisti, že jim nikdo neunikne, šly hlídky od domu k domu a vyháněly z nich občany od nejmladšího do nejstaršího na náves.

Ve vsi skoro nikdo neuměl německy. Němci se nestarali o tlumočníka a nikterak se nenamáhali

odpovídat na otázky Malínských, co to všechno znamená. Někde odpověděli zdvořilým úsměvem — zvláště mladým, hezkým dívkám, ukazujíce jim na náramkových hodinkách, že za 20 až 30 minut přijdou opět domů. Jen aby si nic s sebou nebraly. Jinde zase odpovídali hrubou nadávkou nebo napřáhnutím pažby a dokonce natáhnutím kohoutku zbraně.

Lidé se ubírali pod bodáky na náves, tvoříce tam skupiny po 30 až 50 lidech, které Němci odváděli s namířenými revolvery do Ukrajinského Malína. Na otázku, kam nás vedou, řekli nám jen přísně a s důrazem, že kdo se pokusí o útěk, bude na místě zastřelen! A vedle nás každých pět kroků bodák, každých pět kroků revolver. Nejeden malínský občan musil nésti jakési bedničky. „To jsou náboje," prohodil někdo. „Uvidíte, že si to neseme pro sebe", řekl zase jiný. „Rychleji!" vykřikl jeden z Němců rusky, odcházeje dále od skupiny a napřahuje odjištěný automat na zástup, jenž se mimoděk zastavil. Každý si pomyslil: teď to začne! „Los, los," řvali němečtí vrazi, pobízejíce nás k rychlejšímu kroku. To jsme šli dvorem a zahradou statku Josefa Dobrého. Kam nás vedou? Zvláště děti se ustavičně tázaly rodičů, co to má znamenat. Každého ovládl nepokoj. Proč nás tak střeží, jako těžké provinilce nebo vrahy?

Přišli jsme do Ukrajinského Malína. Zatím jiná četa německých lotrů přivedla druhou skupinu malínských občanů. Jednu ze skupin hnali Němci až do lesa a zase zpět na místo hlavní sběrny. Proč, to žádný neví. Přicházela skupina za skupinou a Němci ihned oddělovali muže od žen a dětí. Stáli jsme tak dlouho, dokud Němci nevyhnali všechno obyvatelstvo z Malína. Nemocné a starce přivezli na vozech. Někteří Malínští přijeli i s povozy, naloženými předměty z domácností a hlavně potravinami. I krávy si vedli. Jiní zase přišli, jak stáli při práci, od stolu od snídaně, některý si ve spěchu oblékl sváteční kabát, jiný přišel bos. Postavili nás do řad. Stáli jsme proti svým ženám a dětem. Za námi hlavně kulometů připravené k palbě, před námi bodáky, revolvery a za pasem granáty, jedním slovem všude jen samá zbraň.

Nic nechápajíce, pozorujeme úzkostlivě, co se bude dít dále. Na otázku, kdy se budou prohlížet osobní průkazy, hubený důstojník se žlutým obličejem mávl jen rukou a řekl: „Später!" Stojíme mlčky dále, tu hauptman dává povely

Skupina zachráněných z Čes. Malína.

sednout, kleknout, zase vstát, stráže mezitím přiskakují ke svým kulometům, zase si myslíme, že to už začne! Najednou rozkaz spočítat nás. Důstojník se táže, kde je starosta. — Vystupuje tajemník obecní správy obce Josef Bešta a oznamuje mu, že starosta právě tam na kopci jde s poslední skupinou z Malína. „Co že je vás tak málo? Kolik je vás všech ve vsi?" táže se důstojník. „Je nás zde přes 400, celá obec čítá okolo 440 obyvatel", odpovídá klidně tajemník. „Ti, kteří chybí, jsou buď na práci v poli, nebo odjeli do měst." Důstojník se dívá do svého zápisníku a mlčí. Mezitím šestiletý hošík Jaroslava Stuchlého, neustále plačící u své matky, se jí vytrhl a běžel k důstojníkovi, prose ho dětským hláskem: „Nezabíjejte mého tatínka, viďte, že nezabijete mého tatínka, prosím vás, nezabijte mi tatínka!" Důstojník nic neodpověděl, ukázal jen svému pobočníkovi a ten odvedl chlapce k matce, ale dítě se nedalo utišit, a vyrvavši se matce, přeběhlo k otci, zase s hrozným pláčem, tahalo otce za ruku: „Pojď sem, tati," a ukazuje směrem k matce, „oni tě zde zabijou, pojď s námi!" Otec bere dítě do náruče, uklidňuje je a líbá a oběma kanou slzy.

Zase je slyšet hlas důstojníka, který volá k sobě dva pochopy a něco jim rozkazuje. Jednomu dává papír (viděl jsem, že to byl tiskopis) a poroučí mu psát na zádech druhého. Co mu diktuje, nelze slyšeti, poněvadž vítr zanáší jeho protivnou rozkazovací němčinu. Zaslechl jsem jen jedno slovo: „Zivilgefangenen". Tak tedy jsme civilní zajatci! Přichází již starosta s malou skupinou občanů, ale zato trojnásobným počtem Němců, kteří nás čím dále tím více střežili. Důstojník skončil diktát a jeho krvavý písař přestal psát krátký, bezpochyby poslední krvavý děj Českého Malína. Nás muže odvádějí do Ukrajinského Malína do zahrady. Syn je se mnou. Dceruška zůstala s manželkou. Ohlížím se ještě. Rozkaz usednout.

Přichází Němec, komolící trochu ruštinu, že prý prohlédne dokumenty. Prohlíží papíry jednoho po druhém. Rozděluje Ukrajince, Čechy a Poláky na zvláštní skupiny. Nikdo se nesmí ani pohnout. U toho neb onoho prohodí jízlivě: „Jaké to máte dokumenty, copak z nich poznám, kdo jste?" Někdo se odvážil říci: „Takové, jaké nám dali Němci." Němec se rozkřikne: „Mlčet!" Kdo však nemá žádných dokumentů, tomu vytýká, proč nemá aspoň takové jako ostatní. A nic nepomáhá vysvětlení, že se tázal hlídky, má-li s sebou vzít průkazy, a ta mu odpověděla, že nikoliv. Kat jen pokyvuje hlavou a zase s úšklebkem prohodí: „Proč jste tady všechny volksdeutsche povraždili?!" Díváme se tázavě jeden na druhého a odpovídáme směle: „Nemohli jsme žádné volksdeutsche zavraždit, protože u nás žádní nebyli."

Rozléhá se rachot kulometů, praskot granátů a začínají hořet chaty v Ukrajinském Malíně. Je asi 12 hodin v poledne. Je slyšet střílení a praskot granátů odtamtud, kde zůstaly naše ženy a děti. Střelba se zesiluje. Každý z nás myslí na své blízké. Tu přibývá s

velkým hřmotem a křikem skupina Němců s napřaženými automaty a s vykasanými rukávy. Slyšíme jakési vyhrůžky a časté slovo „Banditen". Později se ukázalo, že prý na ně stříleli ukrajinští „banderovci". Hlídky se tentokrát jen vystřídaly, opět rozkaz sedět. Výbuch granátů a poblíže zapálená chata napíná naši zvědavost, takže všichni vstáváme jako na povel. Několikeré klapnutí závěru pušek i kulometů a nadávky nás přinucují, abychom se zase posadili a čekali.

Kati zase přiběhli s velkým hřmotem se vystřídat a s nimi přišel nějaký tlustý Němec v hnědé uniformě a s hákovým křížem na rameni, bezpochyby kreislandwirt, a žádal asi 15 nebo 20 mladých chlapců. Syna mi vzal také. Vstal jsem a šel jsem s nimi, jsa odhodlán nedat se odloučit od syna. Němec se na mne rozkřikl, co chci. Ukázal jsem, že jdu za synem. Pokrčil rameny a nechal mě. Obklopili nás a vedou dále. Jakýsi vzteklý Němec, kterému věčně lítá slina z úst, vysvětluje, že se máme vrátit do vsi, zapřáhnout do povozů, naložit všechen movitý inventář, majetek z domů a z hospodářských budov a přihnat všechen dobytek sem k němu. Jestliže něco opomeneme, budeme prostě odstřeleni. Zběhne-li někdo z nás, bude zastřeleno 50 dětí a žen. Všechno má být vykonáno během jedné hodiny. Posloucháme, ale naše zraky hledají naše blízké, kde jsme je před několika hodinami ponechali. Stojí na tomtéž místě. My odcházíme do Českého Malína.

Němci už sehnali dobytek z Ukrajinského Malína před vesnicí. Ukrajinský Malín hoří a je stále slyšeti střelbu. Řev dobytka, vytí psů, neustálé řvaní Němců, pláč žen a dětí, vše se smísilo v jeden hrozný nářek, a jako by toho bylo ještě málo, přehlušuje nářek umírajícího Malína německé letadlo, které se snáší nízko nad Malínem, dělá několik kruhů a kati ve vzduchu i kati na zemi si dávají jakési smluvené znamení rukou. Snad to byl ortel smrti. Obklíčeni esesáky spěchali jsme ještě jednou do Malína, abychom naložili na vo vše, co nám Němci rozkázali a co mělo pro ně cenu.

V Malíně už pobíhali od domu k domu Němci s odjištěnými automaty, hotovi zastřeliti každého, koho by zde ještě našli. Nakládáme vše, co nám přikazují, pobízeni ke spěchu stálými nadávkami a střílením nad našimi hlavami. Byly asi tři hodiny odpoledne, když jsme skončili nakládání a vyhnali dobytek. Vraceli jsme se zase silně střeženi k Ukrajinskému Malínu. Střelba tam už ustávala, ale oheň se zvětšoval. To němečtí katani dovršovali prvou část svého programu.

Při návratu do Ukrajinského Malína potkáváme první dvě velké skupiny svých žen a dětí, které stále ještě pod bodáky jsou vedeny do Českého Malína. V popředí jednoho z těchto smutných průvodů kráčí mladá krásná žena, celá v bílém rouše. V náručí má dítě. V čele druhého průvodu jde žena, jež vede dva chlapečky, kteří se jí stále táží: „Kam nás vedou, mamičko? Kde je náš tatínek, proč tatínek nejde s námi? Němci tatínka zabijou?" Matka se jen tak tak zdržuje, aby nevybuchla v hlasitý pláč. Uklidňuje děti, jak může, ale ty se nedají uchlácholit.

Tyto dvě skupiny žen Němci povraždili a spálili v Českém Malíně v budovách statků Josefa Dobrého, Václava Činky, Václava Vignera, Bedřicha Čenky, Václava Uhlíře a Josefa Myšáka. Smrti unikly, vyskočivše z ohně, zahaleny dýmem a proto nezpozorovány Němci, jen dvě ženy: 29letá Marie Zajícová a 16letá Ludmila Činková. Když je zahnali do stodol, chlévů a jiných budov, na jejich nářek, pláč a prosby, aby je propustili domů, cynicky odpovídali, že za 5 minut budou doma. Za pět minut nežily. Až na některé, které se dlouho mučily v ohni.

Jedeme s naloženým majetkem, ženeme dobytek ulicemi Ukrajinského Malína. Všude hoří, dobytek se nám rozbíhá, Všude číhají Němci. Muže už odvedli do kostela a do školy. Zbylé ženy stojí ještě v jedné zahradě. Spatřil jsem tam mezi nimi svou ženu a dcerušku. Zavolal jsem na ně. Uslyšely, přiběhly k cestě. Několik vět, otázek spěšně a bez ladu pronesených: „Kam vás vedou? — Co vám říkají, proč vás nepropouštějí, ověřovali vám dokumenty?" Ještě poslední sbohem a polibek a už přiběhl Němec s napřaženou pistolí a křikem: „Los, los!" Ohlédl jsem se ještě jednou a... naposled!

Hnali jsme dobytek dále. Když jsme byli asi tři km za Malínem, uviděli jsme, že Malín již hoří. Hořel také kostel a škola v Ukrajinském Malíně a vzňaly se i ostatní chaty, kam byli zahnáni všichni naši muži, ženy a děti. Byl slyšet praskot granátů a kulometů. Ďábelské dílo vraždění nevinných lidí započalo. A my šli dále. Stále jsme se ohlíželi, stále jsme pozorovali, co se děje v naší rodné vesnici, stále jsme myslili na své blízké.

Připouštěli jsme, že mohou srovnat Malín se zemí, zničit naše budovy, majetky, ale že jsou schopni povraždit nevinné děti a ženy, to jsme si v hlavách nemohli srovnat, nevěřili jsme tomu.

Podle pokynů Němců dali jsme se s dobytkem směrem k městečku Olyce obvyklou cestou, jež vedla lesem. Němci, hrdinní vrazi nevinných lidí, se bezpochyby báli jeti touto cestou zpět. Proto po uskutečnění hrozného činu, když bylo odtroubeno jako po boji, vraceli se cestou jinou, horší, která však nevedla lesem. To jsme my ovšem vědět nemohli a tak jsme jim mimoděk unikli a oni nás nemohli a asi ani nechtěli stíhat, neboť se již chýlilo k večeru. Poslali za námi jen několik dávek z automatu.. K večeru se spustil hrozný liják, bouře a blýskavice, jako by samo nebe chtělo uhasiti oheň Malína, jako by protestovalo proti hroznému zločinu. Tak nás několik uniklo smrti. Jiní vozkové, již jeli s povozy, prostě poskákali v noci do obilí nebo unikli Němcům, když byli zaměstnáni zdvíháním auta, které se převrátilo do příkopu.

Probděli jsme do půlnoci v ukrajinské chatě ve vsi Borbině. Dlouho jsme slyšeli hrčení nákladních aut, která odvážela vrahy a nemohla pro rozblácené cesty vyjet do kopce.

Po půlnoci jsme se vydali do Malína. Již svítalo, když nám jakási babka v ukrajinské vesnici Újezdcích řekla strašnou zvěst, že všichni naši jsou zabiti a spáleni. Zavířilo nám v hlavách. To není možné! Snad muži odnesli hněv Němců, ale ženy, děti, nemluvňátka?! Nemohli jsme to pochopit ani uvěřit. „A neodvezli někoho z žen a dětí na svých autech?" tážeme se babky dále. Slyšela, že nějaké ženy a děti vezli. Opět špetka naděje. Avšak marná. Odvezli jen jednu ukrajinskou rodinu, která se přihlásila jako volksdeutsch.

Obrazy, jež se nám zjevily v Malíně, nemožno popsat. Všude postřílení lidé, kteří se snažili uniknout ze školy nebo z kostela. Napolo spálená těla, napolo ohořelé lebky, upálené končetiny, tu a tam utržená hlava nebo ruka a na všech popravčích místech ohořelé lidské kosti. Málo osob bylo možno identifikovat. Jenom dík tomu, že se Václavu Uhlířovi, ač-

koliv raněnému, podařilo uniknout smrti, víme, kde kdo přibližně zahynul a do které budovy byl zahnán. Sám Uhlíř, raněný čtyřmi kulemi do nohy, proležel celou noc na dešti v zahradě nedaleko školy, odkud vyběhl. Slyšel a viděl, jak Němci vraždí, jak ještě zkoušejí, zdali je někdo naživu, a dobíjejí ho. Zamhouřil oči, ani svalem nehnul, překonávaje ukrutnou bolest, když šli vrazi kolem něho a celého v krvi ho považovali za mrtvého.

Po vykonání svého strašného díla, vyvraždění a spálení Malína, Němci se zde, ba ani v okolí Malína více neukázali, ač jejich panování trvalo v naší oblasti ještě déle než půl roku. Zbaběle utekli — tak jak zbaběle provedli hrozný zločin, a ani se nepokoušeli vymáhat z ostrožeckého okresu, do kterého Malín patřil, obilí ani jiný kontingent či poplatky.

Němci vyvraždili v Českém Malíně 104 muže, 161 žen, 65 dětí mužského pohlaví do 14 let, 40 děvčátek do 14 let, 26 Poláků, čtyři Čechy z jiných českých osad, kteří náhodou dleli v Malíně. V Ukrajinském Malíně vyvraždili 132 obyvatel. V Českém Malíně spálili 68 domů a 223 stodoly, chlévy, špýchary a jiné hospodářské budovy.

*

Pozůstatky malínských mučedníků jsme pečlivě posbírali a pochovali ve společném hrobě na malínském hřbitově. Část mužů je pochována v Ukrajinském Malíně u pravoslavného chrámu.

Mnozí se dověděli o místě, kde jejich bližn zahynuli, podle toho, že tam našli a poznali předměty, jež patřily zahynulým, špendlíky, přezky, šperky, prsteny, náušnice a někde i zbytky ohořelého oděvu. Mně přesně za měsíc po vraždě přinesl jeden malínský Ukrajinec snubní prsten mé ženy. Již jsem neměl naději ani pochybnosti a s určitostí sem poznal, kde mí drazí zahynuli.

Všude v místech malínských Golgot jsou postaveny kříže. Na hřbitově v Malíně je vztyčen prozatím vysoký kříž. My všichni pozůstalí Malínští jsme si přislíbili, že postavíme našim mučedníkům na hřbitově v Malíně důstojný pomník na věčnou památku a pro svědectví budoucím generacím. Bude věčně mluvit o hrozném zločinu a usvědčovat z něho národ, který si činil v Evropě i ve světě nárok na postavení nejcivilisovanějšího národa.

Malín umíral mučednicky, umíral z vůle německých banditů za to, že náležel k jiné národnosti, k jiné rase. Národnosti, která má svou kulturu, vědu, humanitu a národní svéráznost.

Neuslyšíme už ve svém Malíně líbezných zvonkových hlásků svých dítek, neuslyšíme za večera zpěvy naší mládeže, toho ryzího květu národa, na který mohl být Malín právem hrdý, neboť mladé malínské ratolesti byly česky uvědomělé, byly vychovány učiteli, jako byl Švarc a Albl — dobrými lidmi a vlastenci.

Již nespatříme houfy dítek, vesele štěbetající, bezstarostně poskakující po ránu ke škole. Nebudou už chodit Barbory ani Mikuláši. Ježíšek už nepotřebuje nadělovat, a také, co by nám mohl nadělit? Naše mládež nebude již hrát divadel, již si nezatančí, nezazpívá naše písničky. Již nebude pouti v máji a svatováclavského posvícení v Malíně.

Bude a na věčné časy zůstane nešťastný den, na který nás několik pozůstalých bývalého Českého Malína, celá česká Volyň, ani ty, naše drahá vlasti, nikdy nezapomeneme:

13. červenec 1943.

Krev Českého Malína splyne s krví Lidic a Ležáků, splyne s krví nesčetných obětí našeho národa v jeden potok, mocný potok, jenž strhne otroctví a přinese osvobození!

My žijeme, oni odešli. Zemřeli za nás, proto nezapomeneme, odčiníme a pomstíme!

Čest jejich nesmrtelné památce!

Stojíme na prahu vlasti se zbraní v ruce, spolu se slavnou Rudou armádou, hotovi vyplniti odkaz zavražděných.

Mrtvé pomstíme, živé osvobodíme!

Po vyvraždění a vypálení Malína, když pochovali své blízké, Malínští, kteří zůstali na živu, většinou opustili Malín a uchýlili se k příbuzným a známým v okolních českých osadách. Uvědomovali jsme si, že panství německých vrahů nebude již dlouho trvat, ač fronta je od násvzdálena ještě na sta kilometrů. Němce na východní frontě stihala porážka za porážkou a jejich fronta se hroutila pod mocnými údery slavné Rudé armády. Sledovali jsme s velkou radostí vítězný postup Rudé armády, nemohouce se již dočkat, kdy budeme osvobozeni, abychom také přiložili ruce k dílu a pomstili nevinné malínské mučedníky.

V únoru 1944 Rudá armáda osvobodila hlavní města Volyně a také Malín. Vrátili jsme se ze svých dočasných domovů nakrátko do Malína a ihned poté všichni pozůstalí Malínští jako celá česká Volyň vstoupili do první československé brigády generála Svobody, abychom bojovali po boku Rudé armády boj spravedlivé odplaty za všechny zločiny Němců. Bylo nás Malínských v československé brigádě 39, z toho dva padli, dva jsou nezvěstní a tři byli těžce raněni.

*

V den 1. výročí malínské tragedie byl velitelstvím 1.. československé brigády v SSSR uspořádán zájezd delegace malínských vojáků k společné mohyle malínských obětí. Vedoucím zájezdu byl kapitán J. Mareš. Smuteční tryzny se také zúčastnila čestná rota Rudé armády, zástupci Rudé armády a sovětských úřadů a delegace četných českých volyňských osad. Průběh smuteční vzpomínky byl filmován laureátem stalinské ceny, kinooperatérem kap. Elbertem, který pak padl v boji u hranic naší vlasti.

Dík vítěznému postupu Rudé armády mohl být odhalen jeden z nejhrůznějších zločinů hitlerovského běsnění — Český Malín. Dík Rudé armádě a společně s ní jsme si vybojovali svobodu. Nebudou a nesmějí býti nikdy zapomenuty zločiny německého národa.

Slib věrnosti
REPUBLICE
Sjezdová kancelář Svazu Čechů z Volyně
Žatec, nám. Dra E. Beneše

POSLEDNÍ POKYNY K OSLAVÁM VE DNECH 12. A 13. ČERVENCE

Poslední pokyny pro „Slib věrnosti republice"
Sjezdová kancelář sděluje:

Příjezd do Žatce zařiďte tak, abyste 13. 7. nejpozději v 8.30 byli v Žatci. Parkoviště a hlídání vozů, vozidel a kol v parku před reál. gymnasiem.

Seřadiště průvodu: uniformovaní, čestní hosté, mládež, vdovy v Šafaříkově ulici (dříve Holedečská). Ostatní v Leninově ulici.

Noclehy. Poukázky vyzvedněte ve sjezdové kanceláři. Úřaduje v sobotu do 10 hod. večer.

Lístky na akademii vyprodány.

Mládež. Sjezd mládeže začíná v sobotu ve 14 hod. Na střelnici.

Stravování: mládež Na střelnici, ostatní v hostincích a hotelích.

Svaz Čechů z Volyně v Žatci

uspořádá ve dnech 12.—13. července v Žatci u příležitosti vzpomínky na Český Malín — Lidice volyňských Čechů

„SLIB VĚRNOSTI REPUBLICE"

celostátní oslavy návratu volyňských Čechů do vlasti.

Pořad:

Sobota 12. července ve 13 hodin zahájení výstavy v místnostech „Věrné stráže": Volyňští v odboji a budování.

Ve 14 hodin v sále Střelnice pracovní sjezd volyňské mládeže. Ref. posl dr Steiner, Foitík a Dušek.

Ve 20 hodin v Městském divadle

SLAVNOSTNÍ AKADEMIE

Účinkují: M. Glázrová, Ed. Haken, Vlad. Libovický a Vladimír Sochor. Projevy má dr Frant. Karas a Jaroslav Chudoba.

Neděle dne 13. července 1947 v 9 hodin bohoslužby se vzpomínkou na Český Malín. Pravoslavné na hřbitově u základního kamene malínského pomníku, slouží otec archimandrita Andrej. — Katolické v parku před reálným gymnasiem, slouží J. E. dr Jos. Beran, arcibiskup pražský. — Evangelické v evangelickém kostele senior dr Křenek.

V 10 hodin řazení průvodu na Šafaříkově třídě a přilehlých ulicích.

V 10.30 hod. manifestační průvod na náměstí.

V 11 hodin před radnicí

„SLIB VĚRNOSTI REPUBLICE"

do rukou zást. vlády otce Volyňských arm. gen. L. Svobody.

Ve 14 hodin v sále Střelnice pokračování sjezdu volyňské mládeže.

Ve 14 hodin v malém sále Střelnice stavovská porada vdov.

V 16 hodin na Střelnici a v přilehlé zahradě

DOSTAVENÍČKO VOLYŇSKÝCH

(promenádní koncert, vystoupení volyň. pěveckých sborů).

~

Odbor mládeže při Svazu Čechů z Volyně s Kruhem přátel volyňských Čechů

zve vás na

První pracovní sjezd volyňské mládeže v ČSR

spojený s doplňovací a rekreační školou, který se koná ve dnech 12.—14. července 1947 v Žatci u příležitosti

SLIBU VĚRNOSTI REPUBLICE,

celostátních oslav návratu Volyňských do vlasti při vzpomínce na Český Malín

Pořad:

Sobota dne 12. července 1947 odp.: příjezd všech účastníků sjezdu a doplňovací školy do Žatce;

odpoledne ve 14 hodin zahájení Pracovního sjezdu v sále Střelnice:

1. Pěvecký sbor ev. mládeže Boratín.
2. Zahájení předs. odboru br. V. Židlickým.
3. Úkoly volyňské mládeže ve vlasti: Poslanec dr J. Steiner.
4. Jinak v cizině — jinak ve vlasti: br. J. Foitík.
5. Prakticky — volyňsky a česky: J. Dušek.
6. Debata a příprava resoluce.

Ve 20 hodin účast na Slavnostní akademii.

Neděle dne 13. července 1947 v 9 hodin: účast na bohoslužbách o hlavních projevech.

Ve 14 hodin odpoledne na Střelnici pokračování pracovního sjezdu:

1. Zahájení V. Židlický.
2. Projevy zástupců církví: archimandrity Andreje, arcibiskupa dra Josefa Berana, seniora dra Křenka.
3. Poslední pokyny na rekreační a doplňovací školu v Jesenici.
4. Debata — resoluce sjezdu, doslov dra Fr. Karasa, vrch. odb. rady min. informací.
5. Pěvecký sbor boratínský a pěv. sbor vol. Čechů ze Žatce.

Pondělí dne 14. července 1947 odjezd auty do Jesenic k zahájení doplňovací a rekreační školy.

~

Poslední pokyny: Všichni kursisté, přihlášení do školy, mají na sjezdu povinnou účast. Do Žatce si vezmou prádlo na měsíc, vycházkový a pracovní oděv a koupací obleky, potravinové lístky a kapesné. Jinak kurs je bezplatný za dar na Malínský fond. Na sjezd do Žatce děvčata v tmavých sukních a bílých halenkách, chlapci v tmavých kalhotech a bílých košilích s opasky. Toto bude i vycházkový úbor kursistů. Ti z mládeže, kteří bojovali ve Svobodově armádě, přijdou v uniformách. Kdo může, obstará si národní kroj. Bližší pokyny o sjezdových jednáních.

Bratři a sestry, mladí Volyňáci! Přijďte ze všech míst na sjezd a hlaste se do školy. Objednejte včas legitimace na slevu na dráhu. Informace podá sjezdová kancelář Svazu Čechů z Volyně, Žatec, Nám. dr Edv. Beneše (Věrná stráž). Hlaste ihned svoji účast. Ubytování připraveno.

Přípravný výbor.

Žňové a chmelařské potřeby

Vám dodá a dobře Vás obslouží

Hospodářské družstvo

skladištní a výrobní v Žatci

zapsané společenstvo s ručením obmezeným

Telefony 713-613, strojní odd. 481, dobytkářské odd. 482, bramborář. odd., stroj. hnojiv, uhlí a dříví 657, odd. zeleniny 675

SKLADIŠTĚ ŽABOKLIKY, TELEFON 44 - MĚCHOLUPY, TELEFON 34 - TRNOVANY (TEL. LIBĚŠICE 11) - KOUNOV, TEL. 10

Radioaparáty

volně ke koupi

Opravy odborně provede

RADIO

BOHUMIL

CIBUŠ

ŽATEC

TELEFON ČÍSLO 716

NAŠEMU CHMELAŘSTVÍ

A VŠEM CHMELAŘŮM

NEJLÉPE SLOUŽÍ

DRUŽSTVO

PĚSTITELŮ CHMELE

V ŽATCI

Vítáme Volyňské ve vlasti a nabízíme jim své služby

VELKOOBCHOD KOLONIÁLNÍM ZBOŽÍM A VELKOPRAŽÍRNA KÁVY

n. spr. LOHR A SCHLEE

dříve

JINDŘICH LÖBL

ŽATEC, Masarykova 637/9

TELEFON 570

Přesvědčili jste se již o výhodách nákupu v prodejnách družstva

„BUDOUCNOST"

v Rakovníku, okresu Žateckém a Podbořanském?

Přesvědčte se - informujte se. Chceme Vám věrně, poctivě a nezištně sloužiti.

VKLADY - ÚVĚRY
VEŠKERÉ BANKOVNÍ OBCHODY

Zemědělská banka

národní podnik

Filiálka

v ŽATCI, Stalinova tř. 19

Prvotřídní mouku po volyňsku

Vám namele

mlýn Jar. Ledviny

Měcholupy u Žatce

40 let

ve službách dopravy

Jan ŘÁNEK, Žatec

Mezinárodní zasilatelství

Telefon 590

Veškeré kancel. a psací potřeby
obch. knihy, bal. papíry a motouzy

Jaroslav Malínek

papírnictví

ŽATEC, nám. Dr E. Beneše 149, tel. 577

BOHUMIL ŠVENDA

obchod smíšeným zbožím — lahůdky — vína

Žatec, nám. Dr Edv. Beneše

MLÉKAŘSKÉ DRUŽSTVO

zapsané společenstvo s ručením obmezeným

ŽATEC

Telefon číslo 215

Módní zboží

všech druhů, dámská a pánská konfekce, střižní a galanterní zboží nakoupíte u fy

ŽATECKÝ ODĚVNÍ DŮM

národní správa

Žatec,

Masarykova třída 35510 - Telefon číslo 707

VKLADNÍ KNIŽKY — SPOROŽIRO
ÚVĚRY A ZÁPŮJČKY VŠEHO DRUHU

Žatecká spořitelna

V ŽATCI, NÁM. Dra EDV. BENEŠE

VYŘÍDÍ OCHOTNĚ A SPOLEHLIVĚ
VŠECHNY VAŠE PENĚŽNÍ ZÁLEŽITOSTI

Krajanům z VOLYNĚ věrně slouží

Okresní záložna hospodářská v Žatci

peněžní středisko zemědělského venkova

Vklady - Finanční a daňové porady - Provozovací úvěry novým nabyvatelům půdy v pohraničí

TISKOPISY

V PRVOTŘÍDNÍM PROVEDENÍ
A KRÁTKÉ DODACÍ LHŮTĚ

dodá

KNIHTISKÁRNA

svoboda

ŽATEC, Dlouhá tř. 117

TELEFON ČÍSLO 374

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz ČzV nákl. Družstva „Domovina". Odpovědný redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova ul. 1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec, Nádražní schody 199, telefon 628. Administrátor J. Dušek. Tiskne „Svoboda", fil. v Žatci, telefon 374 a 390. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gze-2372-OB. Dohlédací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.